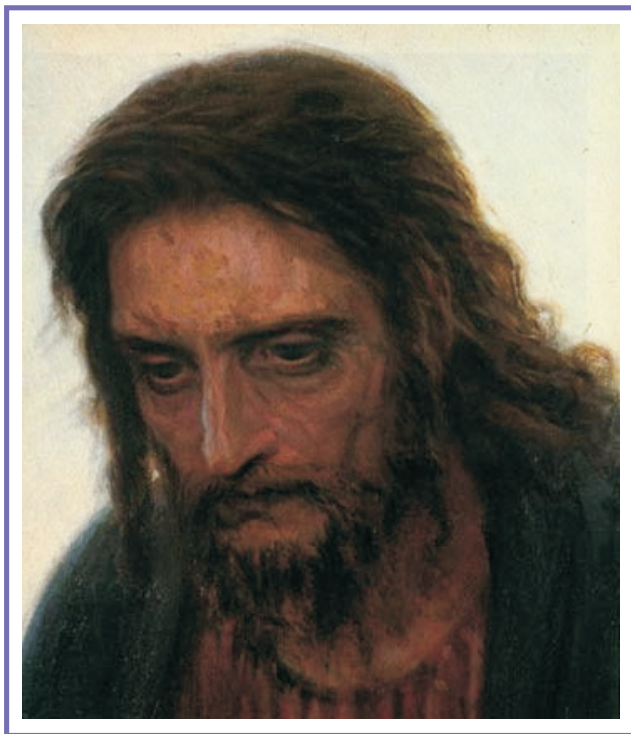

slobodno i odgovorno, ili mu "vraćam loptu"? I dosljedno tome: Angažiram li se sam s onim što mi je Bog dao, ili čekam da on za mene i to učini?

Kada bi Bog za nas sve činio, pa i ovakve stvari, bilo bi lako biti vjernikom.

Kada Riječ Božju istrgnemo iz ustiju sotone, otkrivamo da ona ima svoju veliku težinu i važnost. Istinito je ono "Na rukama će te nositi...", ali znati smijem li se 'baciti odavle dolje' mogu tek onda kada to obećanje stavim u odnos prema drugoj Riječi, Božjem imperativu "Ne iskušavaj Gospodina, Boga svojega!"

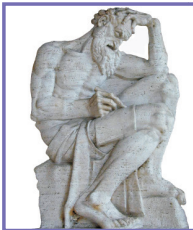
Đavao je ovime iscrpio sve kušnje; nijedan vid ljudskoga nije ostao pošteđen. Ali nije završio s kušnjama. 'Druga prilika' donijet će sa sobom novu kušnju. Na kojoj razini bude 'prilika', na onoj će biti i kušnja. Još jedna potvrda da se ovdje zapravo ne radi samo o jednom događaju, o jednom iskustvu kušnje, nego o činjenici da je kušnja stalni prateći vid ljudske egzistencije.

Mi lako pomišljamo kako Isusu te kušnje i nisu bile tako teške. (Ta on je bio Bog!). Lako zaboravimo da je bio kušan baš kao čovjek, kao svaki čovjek. Na ovom detalju gornje slike - Isusovu licu - vidimo da je slikar to dobro shvatio. Pogledajmo ga dobro...

Jedna je djevojka (na internetu) ovo lice prokomentirala: "ova slika govori više nego godinu dana povijedi..."

Izdaje: ŽUPNI URED RISIKA, 51516 Vrbnik; e-mail: nikola.radic@ri.t-com.hr

SVETO IME

župni bilten - RISIKA

I. NEDJ. KORIZME, 21.II.2010.

Broj: 2(146)

**ISUS JE U PUSTINJI SAM, ISCRPLJEN, GLADAN, ...,
ALI ON ZNA:**

**NE ŽIVI ČOVJEK SAMO O KRUHU,
NEGO O SVAKOJ RIJEČI
ŠTO IZLAZI IZ BOŽJIH USTA.**

SVE MOŽEŠ IMATI, AKO...

Okvir u kojem se Isusova kušnja događa nije slučajna, nego upravo smjerodavan. Četrdesetdnevni post u pustinji mjesto je gdje se jedino mogu razumjeti Isusove kušnje. Ova ambijentacija idejno je usko povezana sa četrdeset-godišnjim boravkom Izraela u pustinji na putu prema obećanoj zemlji. A dosljedno starom židovskom načinu izražavanja simbolička vrijednost brojke četrdeset uz koju je vezano iskustvo vremenitosti, prolaznosti životnog tijeka, vuče čitaoca koji to tako doživljava u vremenske okvire ljudskog života, koji je opet s druge strane po koječemu obilježen "pustinjom" i neizbježnim iskustvom "posta". Duh je onaj koji je Isusa uputio u pustinju ovoga ljudskog života, onaj isti Duh koji je svakoga od nas također uputio u ovih "četrdeset" našeg života, gdje se neizostavno javlja KUŠNJA čiji ishod je u mojim rukama kao što je bio i u Isusovim.

Obuhvatimo li jednim pogledom sva tri pokušaja sotone da Isusov život usmjeri u svom pravcu, možemo uočiti da se zapravo i ne mora raditi o tri susljedne napasti ili kušnje, nego da se one mogu shvatiti kao jedna drugoj superponirane i u stvari trajno prisutne u onih "četrdeset", tj u životu jednog čovjeka. Ako ih gledamo sve tri zajedno uočavamo da one "pokrivaju" cijeloga čovjeka, sve njegove sposobnosti, da ništa nije izuzeto: gdje god čovjek kao čovjek ima mogućnost ili priliku nešto odlučiti, on stoji pred "kušnjom".

Prva je kušnja ("...reci ovom kamenu da postane kruhom.") upućena njegovoj tjelesnoj i uopće biološkoj razini. Tu su u pitanju njegove biološke potrebe. Potreba za hranom, kruhom, samo je jedna od njih. Ta je pak u općeljudskom shvaćanju toliko elementarna i tipična da i ovdje (kao i drugdje u Evanđelju, npr "Kruh naš svagdašnji daj nam danas.") može predstavljati sve ostale biološke potrebe.

Čini se da je ovdje srž kušnje u privlačnosti brzog i neprirodnog zadovoljavanja tih potreba. Svratimo li pogled na konkretne životne prilike i nevolje koje prate suvremenu civilizaciju, postaje nam sasvim jasno kamo je čovjek dospio popustivši upravo pred zamamljivošću ove kušnje. On danas može zahvatiti u životne ritmove i relativno brzo polučiti određene željene rezultate. Zanimljivo: baš na području proizvodnje hrane! (iako ne samo tu). Dakako uz cijenu poremećenja ekološke ravnoteže. Pitanje odnosa između "moći" i "smjeti" mora se uvijek iznova vrlo odgovorno postavljati. Konačno i Isus je od kamena "mogao" napraviti kruh!

Druga kušnja pogađa psihičko područje čovjekova života. "Tebi ću dati svu ovu vlast i slavu njihovu...". Čovjek ima svoje psihičke potrebe koje jednostavno ne može zaobići. Nekako uvijek mora s njima izaći na kraj: ili ih mora zadovoljiti, ili ih se odreći, ili...; kako i u kolikoj mjeri stvar je njegove osobne odluke. On traži svoje mjesto u društvu; s tendencijom da ono bude što više. "Stajati više" je pak komplementarna vrijednost; ne postoji ako nema nekoga koji "stoji niže". To je nutarnja zakonitost i logika VLASTI. Slično je i sa slavom, a i sa tolikim drugim veoma poželjnim psihičkim sadržajima i

iskustvima. Osim toga, svemu što mu život nudi čovjek sam određuje koliku će to vrijednost imati za njega. Između svega on bira i rangira. A svaki izbor ima nužno i svoju cijenu. Kada je izabrao jedno, morao se odreći mnogočega drugoga što sa izabranim nije kompatibilno, barem ne u istom času.

Taj izuzetno komplicirani splet poželjnoga, gdje čovjek nalazi svoje zadovoljstvo, gdje se psihički profilira i potvrđuje, integrativni je dio naše egzistencije i stalno izložen kušnji odn. opasnosti da se napravi krivi izbor, da se plati previsoka, čak i potpuno neadekvatna cijena. Jer tu je stalno aktivan onaj "AKO", bez obzira što mi taj "ako" ne doživljavamo uvijek svijesno. Možeš imati ovo, ako..., možeš imati ono, ako. U Isusovu je slučaju izbor krajnje zaoštren: s jedne je strane pred njim "sva" vlast i slava svih kraljevstava svijeta, s druge strane poklon sotoni. Između stoji "ako", uvjetna međuovisnost. Ovdje je osim toga prisutna vrlo intrigantna tvrdnja da je sva ta vlast i slava dana sotoni te da je on daje kome hoće. Iz ovoga se nužno rađa pitanje je li uopće i dokle je eventualno moguće ići za vlašću i slavom, a da se čovjek ne nađe pred ovim istim "ako" iz Evanđelja.

U svakom slučaju nisu ovdje slučajno baš vlast i slava u predstavničkoj funkciji za cijeli jedan svijet ljudskih duševnih sadržaja i iskustava, kao što je prije to bio kruh s obzirom na naše biološke potrebe. Vlast znači imati/vršiti neku moć nad drugima; slava, imati/doživljavati priznanje drugih. Želja i potreba za tim iskustvima po nekima su osnovni pokretači ljudske (čitaj: humane) aktivnosti. Nije se slučajno ni Crkva ovdje osjetila ponukanom u svojim strukturama uvesti riječ "služenje" na mnogim mjestima gdje bi sasvim dobro odgovarala riječ "vlast". To je sigurno poziv da doživljaj vlasti treba nastojati zamijeniti doživljajem služenja. U protivnom, ako bi se radilo samo o igri riječi, to ne bi imalo nikakva smisla.

Treća kušnja ugrožava najdublji i najintimniji 'dio' čovjekova bića, onu njegovu razinu gdje se on doživljava u odnosu sa svojim Stvoriteljem. I dok će one prve dvije kušnje sigurno osjetiti svaki čovjek, ova je rezervirana čovjeku kada i ukoliko je on 'vjernik'. Ovdje je strelica ubojito usmjerena prema čovjekovu duhu, prema duhovnoj, transcendentnoj dimenziji njegova bića. Sotona pokušava uzdrmati zdrav odnos prema Bogu njemu najprihvatljivijim argumentom: citatom Božje riječi. Ne riječju Božjom kao takvom, nego njezinim citatom. Tu se, mislim, i krije sva opasnost. "Božja riječ" koju Duh Božji više ne nadahnjuje postaje prazna i varljiva fraza poput mnoštva drugih. Svaki se vjernik može tako lako poskliznuti kada mu se propovijeda 'Božja riječ' koja nije nošena Duhom.

Ovdje se zapravo stavlja na provjeru jedno temeljno pitanje iz kojeg izrasta cijeli odnos prema Bogu, odnosno provjerava se čovjekov odgovor na pitanje koje određuje taj odnos. A pitanje bi se moglo formulirati ovako: Preuzimam li ja odgovornost za sebe samoga koju je Bog stavio u moje ruke svijesno,

Ivan Nikolaevič Kramskoy: *Isus u pustinji*